

ממישנתו של מייסדו

אין הביישן למ"ד
ואין הקפדן מ"ס.

רבי זוארק
(בוויכוח עם הלל הזקן)

(אחד עשר המופלאים - המשך)

נוזדים ליד האינטרדיקטור המקומי, והידוע כחובב כדורגל מושבע, הרכיב לראשונה את נבחרת ישראל. הנבחרת שהורכבה לאחר ניפוץ קפדני מאחד-עשר בניו, זכתה להישגים נאים (0:3 נגד עשרת בני-המון) וזינקה תוך זמן קצר מהפינה לשיפוטכם, אל מרכז הטבלה. במיוחד זכור מהרכב מצויין זה הקיצוני השמאלי יוסף (כתר) נת פסים מיספר 11) - צעיר מחונן בעל ראש-פז ורגל-מסיימת, אשר התנהגותו השחצנית ורדיפת המותרות שלו היו ב-עוכריו ולבסוף אף הביאו לכך שקבוצתו מכרה אותו לקבוצה ישמעאלית וקיבלה עבור רגליו השעירות חמש עיזים שחור-רות וגמל. כן הצטיינו, "צמד השנינים": שמעון ולוי.

שחקן בלתי-מושמע אחר היה ג'ורג' (ג'ורג'י) קורח, שעשה פאולים רבים ומ-

וייעש לו כתונת-פסים
כדורגלן יוסף-הצדיק בפעולה

כוערים אשר לא מצאו חן בעיני אדוניו. משה בר-עמרם, שהיה השופט נאלץ לשי-לוף כנגד קורח שלושה כרטיסים צהוב-בים תוך משחק אחד. משלא נרגע הי-שחקן המתפרע פצתה האדמה את פיה ובלעה אותו ונס את ג'אנו ואביטן. משה (מויש) בר-עמרם היה שופט גדול, והאגדה מספרת שהיה בצעירותו גם כדור-רגלן גדול. אלא שיום אחד הכשיל שח-קו מצרי ברחבת השש-עשרה של בני-ישראל. משנוכח כי השופט של שרק, הטמין משה את החלוף המצרי בחול והמשיך לשחק כאילו לא אירע דבר. ב-אותו ערב שמע בת-קול: "של נעליך מעל רגליך!" - מסתבר שאלוהים הר-גיש בפאול. וכך תלה משה את נעלי הי-כדורגל שלו והלך לאמן את הפועל בני-מדיין מליגה ב' דרום. כמאמן אף זכה להישגים מרשימים נגד עמלק (0:2), נגד בני-עמון (2:3) לאחר 2:0 במחצית) ונגד אורוגואי (1:1). שפט כדרלעומר, לעיני 3000 גמלים.

כגמול על נצחונותיו, העניק אלוהים הנלהב את הגביע העולמי לבן-עמרם. הגביע הוענק בטקס מרשים שנערך ב-איצטדיון הר-סיני, בנוכחות נשיא פיס"א יהודע בר-פוטבול, שמשון ודלילה, רחב הזונה, פרשנים ועיתונאים. וכך ירד משה מבמות הכבוד העשנה כשמצחו קורן וב-ידו הגביע העולמי, לעיני מאות אלפי צופים מריעים ומצלמות טלוויזיה שהעי-בירו את הטקס באמצעות חמור לכל רחבי העולם.

וכאן יאיר בלוני המחזירים אל מה-דורת החדשות. מזג האוויר יהיה נאה, והכדור עגול.

הניחוש הנכון

בקפה

(בחסות הגברת קורה, קוראת עתידות וכותבת, ממוצא ביזואי ידוע)

1	2
נס קפה	1
x	x
2 (לבחוש)	2

„מטוסי ישראל זיהו והשמידו בדיוקנות מפליאה מיפקדות המחבלים בלבנון“

„ידיעות אחרונות“ 21.6.74

בריחה המונית ממחנות הפליטים בלבנון - מחשש לתגמול ישראלי

„ידיעות אחרונות“ 26.6.74

מה שמראה שהפליטים, במסגרת בורותם הכללית, גם אינם מקפידים על קריאה סדירה של עיתונות יומית. הלא הפגיעות מדוייקות להפליא, אז מה יש כאן לפחד מתגמול ישראלי?

מדריך למטייל

שוורים. צעק במידת האפשר. אך, ל-עולם אל תגלה את ריגשי הזוועה שלך.

כך מייעץ לנו „ידיעות אחרו-נות“ מיום שישי האחרון. וכך באמת צריך להתנהג. בגר-מניה הנאציזם הוא „שיגעון“ לאו-מי ולכן כדאי לעשות הכל על מנת לא להעליב את מארחיכם או לע-שות מעצמכם צחוק. ואם יגידו לכם, למשל, להכניס כמה יהודים לתאי-גזים עשו זאת. השתתפו ב-שימחה, צעקו כמידת האפשר אך, לעולם, אל תגלו את ריגשי הזוועה שלכם.

ברומא נהגו כרומאים ובגרמניה כנאצים.

ברומא נהג כרומאי, ובסין נהג כ-סיני - אם יש ברצונך להימנע מהעי-לבת מארחיך, או משימת עצמך ל-צחוק. בעמוד זה מרוכזים ה„שיגעו-נות“ הלאומיים העיקריים בהם אסור לך לפגוע בעת סיורך בעולם.

בגרמניה

הדייקנות היא החוק העליון. לעולם אל תאחר לפגישה.

בשיבתך אל השולחן, אל תשתה ב-טרם הרים המארח את כוסו ויאמר „ברוחיט!“

אל תפרוס תפוחי-אדמה בסכין, ואל תעשן לפני הגשת הרפרפת.

הימנע מלדבר על הנאציזם.

בספרד

השתתף בתגובות הקהל במילחמת

תתרגלו ילדים תתרגלו

בואו ילדים, תשבו ליד, ואספר לכם סיפור זועה.

היה היתה ארץ אחת קטנה, מוקפת אויבים, שסבלה אחת לי-שבועיים מטבח אחד קטן, ולפני-מים טבח אחד גדול. בני הארץ הי-קטנה, שהיתה כאמור מוקפת אוי-בים, ידעו בדיוק מי רוצה את נשיהם וטפם, ולכן אין זה כלל תמוה שהחליטו לשים קץ לזוועה.

שלחו בני הארץ הקטנה, מטיר-סים אל ארצות אויביה, שהיקיפיה סביביסביב, הפציצו כפרים, הרסו מיפקדות ומחסנים, זרעו הרס די-קצרו קדחת, ואמנם, כעבור שבוע היה עוד טבח אחד.

פשטו בני הארץ הקטנה אל שפחי אויביהם, לקחו שבויים, קטלו מנהיגים, הפמינו פצצות ושי-בו לגבולם, עייפים אך מרוצים. זאכן, עוד באותו שבוע התרחש טבח אחד בלבד.

בני הארץ הקטנה הקימו זרוע מיוחדת לקיצוץ הזרוע, וענף מויר-חד לגדיעת הענף. הם גם עברו לי-שיטות מתוחכמות, לשיטות אלקי-טרזניות, לשיטות אודיוויזואליות ולשיטות טרנסנדרנטליות. וראו אי-זה פלא, מיספר מעשי הטבח ירד פלאים, עד כדי אחד בלבד בשבוע.

הקיצוץ - הם החליטו לשים לי-טירור קץ, אחת ולתמיד.

וכאן ילדים, אנחנו מגיעים לי-זוועה בסיפור שלי, כי הוא תמיד מסתיים במלים: תתרגלו ילדים, תתרגלו.

לאסימון זוארק

עם גיוסך

ירידה מהירה בסולם הפרופיל

מלכיאל, מתוקה וז'יטון